

A KOREAI KÉRDÉS VITÁJA A GENFI ÉRIEKEZLETEN

V. M. Molotov nyilatkozata a május 11-i ülésen

GENF. (Agerpres.) — A TASZSZ közli V. M. Molotovnak a genfi értekezlet május 11-iki ülésén a koreai kérdésről elhangzott alábbi nyilatkozatát:

Elnök ur, küldött urak! Értekezletünk vitája a koreai kérdéssel azt bizonyítja, hogy lényegbevágó nemzetközi problémák vannak az e kérdés megoldásával kapcsolatos szempontok tekintetében.

A Koreai Népi Demokratikus Köztársaság javaslatokat terjesztett itt elő, amelyek egy független és demokratikus Korea állami egységének helyreállítására irányulnak. A Kínai Népköztársaság és a Szovjetunió támogatja ezeket a javaslatokat. A javaslatok abból az alapelvből indulnak ki, hogy Korea egységének helyreállítása elsősorban a koreaiak, a koreai nép ügye s ennek értelmében elutasítanak minden olyan kísérletet, amellyel elfogadhatatlan határozatokat akarnának rákényszeríteni a koreai népre a koreai állam politikai és társadalmi megszervezését illetően. Bármilyen megállapodás ebben az ügyben, a szovjet kormány alapos oka van annak a kijelentésére, hogy a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság álláspontja mindenben megfelel a demokrácia elvének és a koreai nép érdekeinek és nemzeti jogainak. Az értekezleten más állásfoglalás is elhangzott a koreai kérdésben. Ez az állásfoglalás arra a kísérletre szorítkozik, hogy rákényszerítsék a koreai népre az ENSZ 1950 október 7-i törvénytelen határozatát, amelyet akkor fogadtak el, amikor a koreai háború javában dult. Ebben a határozatban — amelyet a Szovjetunió és az Egyesült Nemzetek Szervezetéhez tartozó egész sor más állam tiltakozása ellenére hoztak — megkísérelték, hogy támogassák azokat az agresszív terveket, amelyek értelmében nemcsak Dél-Koreát, hanem Észak-Koreát is ténylegesen az USA fegyveres erőinek ellenőrzése alá helyezték volna. A közgyűlés említett határozata értelmében egy ENSZ-bizottságot alakítottak „Korea egységesítésére és ujjaépítésére”. Ugyanakkor felvetették egy úgynevezett „stabil helyzet” biztosításának kérdését is, mégpedig nemcsak Dél-Koreában, hanem „egész Koreában”, vagyis megkísérelték, hogy egész Korea területét megszállják s jogosnak tüntessék fel az amerikai agresszív kiterjesztését a Távol-Keleten. A Koreai Népi Demokratikus Köztársaság kormányja erősen tiltakozott e leigázást célzó törvénytelen határozat ellen. Az a tény, hogy itt újból ragaszkodnak ennek a törvénytelen határozatnak a végrehajtásához, nem egyéb, mint kísérlet, hogy az ENSZ zászlaja mögé rejtse az agresszív hatalmaknak Korea leigázására irányuló terveit. Aki ennek a törvénytelen határozatnak a végrehajtására törekednek, a jelen tárgyalásokon akarják elérni azt, amit nem tudtak elérni erőszakkal, a koreai háború három éve alatt.

I.

A koreai kérdés és az Egyesült Nemzetek Szervezete

Minden kötelességünkkel teszi, hogy alaposabban vizsgáljuk meg az Egyesült Nemzetek Szervezetének szerepét a koreai eseményekben. Ez annál is inkább szükséges, mert ezen az értekezleten is gyakran hamis színben tüntetik fel a koreai eseményekre vonatkozó közismert tényeket.

A valóságban azonban az Egyesült Nemzetek Szervezete talán sohasem került olyan kedvező helyzetbe, mint a koreai események idején. A tények azt bizonyítják, hogy ebben az esetben az Amerikai Egyesült Államok — saját céljait követve — olyan célokra használta fel az Egyesült Nemzetek Szervezetének zászlaját, amelyeknek semmi köze sem volt a nemzetközi szervezet érdekeihez, jogaihoz és céljaihoz. A jelenlegi értekezleten a koreai kérdés vitája során viszályt kell vetnünk arra, hogyan zajlottak le az események Koreában a második világháború befejezése óta. A szövetségesek között, a militarista Japán elleni háborúra vonatkozólag fennálló egyezmény értelmében, a szovjet csapatok 1945 nyarán bevonultak Koreának a 38. szélességi köről északra fekvő területére, az USA csapatai pedig az ettől a szélességi köről délre fekvő területre.

Feladatuk az volt, hogy elfogadják a szovjet hadsereg által Mandzsúria területén szétzúrt japán csapatok legyőztetését és ily módon megszabadítsák a koreai népet a csaknem 40 évig tartó japán megszállástól. Természetes, hogy a fenti helyzet következtében az Észak- és Dél-Korea egységes demokratikus állammá való egyesítésének feltételeire vonatkozó kérdés különös fontosságot nyert.

Korea egységesítésének problémája már 1945 decemberében felmerült az USA, Anglia és a Szovjetunió külügyminisztereinek moszkvai értekezletén. Az USA kormányának Koreára vonatkozó tervéből, amelyet az értekezlet elé terjesztett, már akkor kitudt, hogy az USA kormányának nem érdeke a független koreai állam helyreállítása. Az USA azt javasolta, hogy négy állam (az USA, Anglia, Kína és a Szovjetunió) 5–10 évig gyakoroljon gyámságot Korea fölött és külön szervezet létesítsen Korea kormányzására. Ezt a tervet a Szovjetunió visszautasította.

A Szovjetunió határozott kívánságára a moszkvai értekezlet 1945 december 27-én a következő alapelvi határozatot hozta:

„Annak érdekében, hogy Koreát, mint független államot helyreállítsák, hogy megteremtse az ország demokratikus alapon való fejlődésének feltételeit és mielőbb felzárkózzon a hosszú koreai japán uralom átkos következményeit, ideiglenes demokratikus koreai kormányt kell létesíteni, amely kellő intézkedéseket tesz a koreai

iparnak, szállításnak és mezőgazdaságnak, valamint a koreai nép nemzeti kultúrájának fejlesztésére.”

A moszkvai értekezlet határozatainak valóra váltására szovjet-amerikai vegyes bizottság létesült, amelyben részt vettek a Koreában állomásozó szovjet és amerikai csapatok parancsnokságainak képviselői. Mint ismeretes, a határozatokhoz hozzájárult a kínai kormány is.

Az USA kormánya, jóllehet aláírta az ideiglenes demokratikus koreai kormány megalakítására vonatkozó egyezményt, nem azon az úton haladt, amely a határozat valóra váltását biztosította volna. A szovjet-amerikai vegyes bizottság 1946 és 1947 folyamán négyszer összeült Szöulban, hogy megvizsgálja ezt a kérdést. Ennek ellenére sem jött létre azonban semmilyen megegyezés.

Az igazság az, hogy Amerika megbízottai megkísérelték zeróra csökkenteni az észak- és dél-koreai demokratikus szervezetek szerepét a vegyes bizottsággal folytatott tanácskozásban. Dél-Korea területén a néplől elszakadt kisebb reakciós csoportokra támaszkodtak. Ezeknek érdekük volt a demokratikus törekvések elfojtása. Ezeket a csoportokat arra használták fel, hogy megakadályozzák egy ideiglenes koreai demokratikus kormány megalakítására vonatkozó határozat elfogadását. Az amerikai megbízottak magatartása miatt a szovjet-amerikai vegyesbizottság nem hozhatott semmiféle határozatot az ideiglenes koreai demokratikus kormány megalakítása tekintetében.

Attól fogva megkezdődtek az amerikai kormány kísérletei, hogy az ENSZ zászlaját felhasználja a koreai helyzetnek az amerikai kormány által óhajtott irányban való kialakítására. Ugyanakkor az USA nem vette többé figyelembe a moszkvai értekezleten az USA külügyminisztere által is aláírt határozatot. Az Egyesült Államok nem vette többé figyelembe azt sem, hogy a koreai kérdés, mint a háború következményeivel közvetlenül összefüggő kérdés, nem tartozik az Egyesült Nemzetek Szervezetének hatáskörébe, amint ez az ENSZ alapszabályának 107. szakaszából határozatosan kitűnik.

1947 és 1949 között az USA ENSZ-küldöttjei minden módon arra törekedtek, hogy saját céljaikra használják fel ezt a nemzetközi szervezetet. A Szovjetunió és több más állam tiltakozása ellenére — amelyek kimutatták, hogy a koreai kérdés megvitatása az Egyesült Nemzetek Szervezetében törvénytelen — a koreai kérdés megvitatására kényszerítették a közgyűlést. Így kezdődött meg az ENSZ zászlaja felhasználásának első szakasza az USA törvénytelen beavatkozására Korea ügyeibe.

Ezzel az eljárással kétféle, nyilvánvalóan megengedhetetlen akciót kezdtek.

A közgyűlés határozatának megfelelően megalakult koreai bizottság kénytelen volt ténylegesen megállapítani, hogy Dél-Koreában Li Szin Man antidemokratikus, korrupt és terrorista rendszere uralkodik. Ezzel egyidejűleg azonban a bizottság magára vállalta a népellenes rendszer pártfogójának szerepét. A dolgok odáig mentek, hogy az ENSZ koreai bizottsága magára vállalta a megfigyelő szerepét is a Dél-Koreában megrendezett „parlament” választásokon, noha ez a választás nem volt egyéb, mint a koreai népnök és jogának, a legelőnyösebb demokratikus elveknek rendőri segítséggel való kigunyolása.

Másrészt a bizottság megpróbálta kiterjeszteni tevékenységét Észak-Koreára is. Ez kísérlet volt arra, hogy egész Koreára kiterjesszék a dél-koreai népellenes rendszert. Észak-Korea lakossága és a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság kormánya azonban erősen visszavágott ezekre a kísérletekre. Ugyanakkor, amikor az ENSZ azzal próbálkozott, hogy beavatkozzék Észak-Korea belügyeibe, Li Szin Man nyíltan kezdett fenyegetőzni, hogy háborút indít Észak-Korea ellen. 1949 szeptemberében Oliver Amerikai professzorhoz intézett levelében Li Szin Man azt állította, hogy „pszichológiai szempontból most oltott a legalkalmasabb pillanat agresszív akciók megindítására, valamint arra, hogy egyesüljünk az északi kommunista hadsereg ama részével, amely velünk tart és felszámoljuk a másik részt”. 1949 december 30-án Li Szin Man leplezetlenül kijelentette: az új esztendőben (tehát 1950-ben) azt a célt tűzi maga elé, hogy leigazza Észak-Koreát. Ugy nyilatkozott ekkoriban, hogy „a nemzetközi helyzet megváltozása folytán az új évben, haderőnk bevetésével, egyesíteni kell Dél-Koreát Észak-Koreával”. A liszínmanisták az Egyesült Államok védőkésége alatt ilyenformán előkészítették a koreai háborút.

A kívülről Koreára kényszerített háború 1950 júniusában tört ki. Ez a háború az Egyesült Államok katonai intervenciójává változott és három éven át tartott. Az amerikaiak meglettek minden erőfeszítéssel, hogy az Egyesült Nemzetek Szervezetének zászlajával álcázzák a háborút.

Ekkor kezdődött meg a második szakasza annak, amikor az Egyesült Államok az ENSZ zászlaját használta fel a törvénytelen, de nyílt agressziós beavatkozásra Korea belügyeibe, jobban mondva a koreai háborúba. A dolgok valódi állása a következő tényekből látható.

1950 június 27-én Truman elnök bejelentette: parancsot adott az amerikai hadseregnek, hogy avatkozzon be az Észak-Korea elleni háborúba. Ezenkívül a Távol-Keleten állomásozó amerikai haditengerészeti flotta azt a parancsot kapta, hogy „hátrítsa el a Formozsa (Tajvan) elleni támadást”. Ez valójában a kínai Tajvan sziget megszállását jelentette. Ez azt jelentette, hogy az amerikai kormány az agresszió előkészítésének politikájától rátrét a közvetlen agressziós akciókra és közvetlenül beavatkozott Korea és Kína belügyeibe.

Csak Truman elnök e rendlete után — amely kiróbbantotta az amerikaiak koreai agresszióját — jött össze június 27-én a Biztonsági Tanács és foglalmazta meg az Egyesült Nemzetek Szervezete tagállamainak a háborúban való részvételére vonatkozó ajánlásait. Ezt a tényt a dél-koreai rendszernek nyújtott segítségként tüntették fel. Mind a Biztonsági Tanács június 27-iki határozata, és előző június 25-iki határozata, mind a Biztonsági Tanácsnak 1950 júliusában elfogadott határozatait, az Egyesült Nemzetek alapszabályának durva megszegését jelentették s ezek a határozatok törvénytelenek voltak. Nem bírhattak törvényes érvénnyel, mert a határozatok elfogadásánál nem volt jelen a Biztonsági Tanács két állandó tagja: a Szovjetunió és a Kínai Népköztársaság. Márpedig az ENSZ alapszabályában értelmeiben a Biztonsági Tanács határozatai a háború és béke kérdésében csak akkor bírhattak törvényes érvénnyel, amikor a Biztonsági Tanács tagjainak többsége a határozat mellett foglalt állást és amikor a Biztonsági Tanácsnak mind az öt állandó tagja a határozat mellett van. Jelen esetben különleges jelentőségű Kína megbízottjának távolléte a Biztonsági Tanácsból, mivel a koreai háború közvetlenül érinti Kína érdekeit. A kommunista Kína megbízott részvétele az említett határozat meghozatalában még inkább alázza a határozat törvénytelen jellegét.

Hivatkozás történt itt a Biztonsági Tanács és határozataira, hogy igazolják egész sor állam részvételét a koreai háborúban. De a Biztonsági Tanács és törvénytelen határozatait nem lehet az Egyesült Nemzetek Szervezete határozatainak tekinteni. Ezért az Egyesült Nemzetek Szervezetének zászlaja csupán álcázta az államok egész sorának részvételét a koreai háborúban. Mikor ezt tette, a Biztonsági Tanács megszegte az ENSZ alapszabályát, mert az amerikai agressziós köröknek ilyen álcázásra volt szükségük.

Az USA hivatalos személyiségei utólag elég olyan nyilatkozatot tettek, amelyek feltárták, hogy valójában milyen okok késztették az Egyesült Államokat a koreai háborúban való részvételre. Van Fleet közismert amerikai tábornok például 1952 januárjában nyíltan kijelentette: „Valamilyen Koreának be kellett következnie, akár itt, akár a világ bármely más részén”. Az USA részvételét a koreai háborúban azzal próbálta megokolni, hogy — mint mondotta — a koreai háború folytán „üzemeink jelentősen ismét növekvő mennyiségben gyártanak hadianyagot”. Teljesen nyilvánvaló, hogy a koreai háború elősegítette a fegyverkezési hajszát politikájának folytatását, ez pedig teljes mértékben megfelelt az USA agresszív kórének.

1950–1953 folyamán, a koreai fegyverszünet aláírásáig, az Egyesült Nemzetek Szervezete egész sor határozatot hozott a koreai kérdésben. 1950 augusztusa óta, amikor a Szovjetunió ismét részt vett a Biztonsági Tanács ülésén, lehetetlenné vált, hogy az amerikaiak a Biztonsági Tanács zászlajával támaszkodjanak koreai agressziójukra.

Azóta az ENSZ közgyűlést használják lepleként, ami pedig nagy mértékben rontotta az ENSZ nemzetközi tekintélyét.

Emlékeztetünk kell itt arra is, hogy a Biztonsági Tanács és a közgyűlés határozatait oly módon hozták, hogy a koreai nép érdekeit nem vették figyelembe, a határozatok megvitatásában a koreai nép képviselői nem vettek részt. Elég annyit megemlítenünk, hogy amikor a koreai kérdést megvizsgálták az ENSZ-ben, egyelőre egyszerűen sem hallgatták meg a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság képviselőit.

Az Észak-Korea elleni háborúban Dél-Korea kívül még 16 állam vett részt, köztük: az Amerikai Egyesült Államok, Anglia, Franciaország, Belgium, Hollandia, Kanada, Ausztrália, Új-Zéland, a Dél-afrikai Unió, Törökország, Kolumbia, Görögország, Luxemburg, Tajföld, a Fülöp-szigetek, Etiópia. Ebből a felsorolásból kiderül, hogy a háborúban részt vett államok többségükben gyarmattartók, vagy érdekelve vannak a gyarmati rendszer fenntartásában. Nem véletlen, hogy ebben a háborúban ázsiai országok alig vettek részt. A brit világháborúhoz tartozó ázsiai államok közül például egyik sem akart belekeveredni ebbe a háborúba. Egyes ázsiai országokból, amelyek mégis részt vettek benne, könnyen meg lehet állapítani, hogy ezek olyan államok, amelyeknek még a legminimálisabb függetlenségük és eszlekesi szabadságuk sincsen, vagy rabslói függőségben vannak a fő agresszív államokkal szemben.

A tények azt mutatják, hogy az Észak-Korea területére bevonított csapatok az Egyesült Nemzetek Szervezetének cégeit viselték ugyan, de a valóságban az Észak-Korea elleni háborúban részt vett idegen csapatoknak legalább 9/10 részét az USA csapatok tették ki. A többi 15 állam csupán egyetértést adta a koreai háborúban részt vett idegen fegyveres erőknek. Résztvételük csak arra szolgált, hogy leplezze az amerikai koreai agresszióját. Ebből is látszik, kit terhel főleg a felelősség a háború és rendkívül kegyetlen, barbár, embertelen, sötétebb, amúgyképpen számos tényt idézünk ezzel kapcsolatban. Ez azonban nem elegendő a koreai kalandban részt vett többi állam felelősségét.

Nem hunyhathatunk szemel ama tények fölött sem, amelyek már a koreai fegyverszünet megkötését követő időszakra vonatkoznak. Mint ismeretes, nyomban a fegyverszünet megkötése után az USA és Dél-Korea között tárgyalások kezdődtek katonai szerződés megkötése érdekében. 1953 október 1-én alá írták a szerződést, amelyet az USA és a Koreai Köztársaság kölcsönös védelmére vonatkozó szerződésnek neveztek el. Nyilvánvaló azonban, hogy a katonai egyezmény jelentősége nem Dél-Korea és az Amerikai Egyesült Államok „közös védelmének” biztosítása, hanem egészen

(Folytatása a 2-ik oldalon.)

A KOREAI KÉRDÉS VITÁJA A GENFI ÉRTEKEZLETEN

V. M. Molotov nyilatkozata a május 11-i ülésen

(Folytatás az 1-ső oldalról.)

más. Az amerikai agressziós körök e szerződés útján még egy katonai hídft akar-nak biztosítani maguknak, hogy továbbra is fenyegetések Észak-Korea és a Kínai Népköztársaságot. Ez a szerződés jelenleg egyik legfőbb akadály a Dél-Korea és Észak-Korea egyesítésének.

Mintán megkötötte a „kölesönös védelmi” szerződést Dél-Koreával, az USA már nem próbálta álcázni magát az Egyesült Nemzetek Szervezetének zászlajával. Ezáltal oly módon járt el, hogy szabad keze legyen arra az esetre, ha szükségesnek véli egy újabb agresszió megkezdését a koreai félszigeten.

Milyen következtetéseket vonhatunk le a koreai háborúra vonatkozó tényekből az

Egyesült Nemzetek Szervezetét illetően?

Ezek a következtetések világosak.

A Biztonsági Tanács és a közgyűlés szorosan törvénytelen akciókat hajtott végre s ennek következtében az Egyesült Nemzetek Szervezete abba a helyzetbe jutott, hogy hadviselő félre vált Koreában. Valójában az ENSz zászlaját itt csupán az amerikai agresszió álcázására használták fel. Az a tény, hogy az Egyesült Nemzetek Szervezete hadviselő félre vált, jelentősen csor-bította ennek a nemzetközi szervezetnek a tekintélyét az egész világ népeinek szemé-ben. Az Egyesült Nemzetek Szervezete meg-foszlott magától a lehetőségétől, hogy az adott helyzetben, pártatlan nemzetközi szervként járjon el és nem tölthet be többé objektív funkciót a koreai kérdés megoldá-sában.

II.

A genfi értekezlet feladatai

Mint ismeretes, a koreai fegyverszünet a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság és a Kínai Népköztársaság kormányainak kez-dőményezésére valósult meg. A Szovjetunió aktívan támogatta ezt a kezdeményezést.

Az Egyesült Nemzetek Szervezete azon-ban — az USA és néhány más állam ré-széről reá gyakorolt nyomás miatt — még a fegyverszünet megkötése után is lehetet-lennek bizonyult, amikor a fegyverszünet előírásainak teljesítéséről volt szó. Noha a fegyverszüneti feltételek szerint politikai ér-tekezletet kellett összehívni a koreai kérdés rendezésére, az ENSz közgyűlése nem tud-ta biztosítani ennek az értekezletnek az ösz-szehívását, mert az ebben a kérdésben hoz-zott határozatok nem feleltek meg a fegy-verszüneti egyezmény tartalmának.

Ismeretes az is, hogy mindezekig még a koreai és kínai hadifoglyok szabad hazate-lepülésének kérdése sem oldódott meg a fegyverszüneti egyezmény előírásai szerint. A Kínai Népköztársaság által ebben a kér-désben előterjesztett javaslatok elfogadása megkezdte az erre vonatkozó nemzetközi egyezmények előírásainak.

A jelenlegi genfi értekezlet összehívását a koreai kérdés rendezésére csak Francia-ország, Anglia, az USA és a Szovjetunió külügyminisztereinek értekezlete tette lehe-tővé a február 18-án Berlinben közzétett közlemény alapján. A szovjet kiindultság teljes egészében egyetért Csü En-lajnak, a Kínai Népköztársaság miniszterelnökének azzal a nyilatkozatával, hogy a koreai és indokínai kérdésben összehívott genfi ér-tekezlet nem áll kapcsolatban az Egyesült Nemzetek Szervezetével. Ez az értekezlet az Egyesült Nemzetek Szervezetének keretein kívül folyik és így nem köti a közgyűlés valamely határozata.

A genfi értekezletet két kérdés rendezé-sére hívták össze: a koreai kérdés békés rendezésére és az indokínai béke helyreálítá-sára. A genfi értekezlet sajátossága abban a vitathatatlan tényben áll, hogy csupán öt állam — Franciaország, Anglia, az USA, a Kínai Népköztársaság és a Szovjetunió — vesz részt az értekezlet napirendjén sze-replő mindkét kérdés megvitatásában. Ez aláhúzza ezen államok különleges felelőssé-gét az említett fontos kérdések megoldásá-ban. A többi állam, amely jelen van a genfi értekezleten, csupán a két kérdés egyi-kenek megvitatásában vesz részt, vagy a koreai, vagy az indokínai kérdés megvita-tásában. Ez azonban nem csökkenti részvé-telük jelentőségét az illető kérdés megtá-ryalásában. Eppen ezért nem indokolt az USA kiindultságának az a kísérlete, hogy figyelmen kívül hagyja az előírt helyzetet, amelyben a genfi értekezlet tekintetében kü-lönleges felelősség hárul Franciaország, An-glia, az USA, a Kínai Népköztársaság és a Szovjetunió kiindultságára. Az ilyen ki-gyerletek annál alaptalanabbak, mivel az öt nagy hatalmat, mint a Biztonsági Tanács ál-landó tagjait, éppen az Egyesült Nemzetek Szervezetének alapokmánya értelmében kü-lönleges felelősség terheli a béke és a né-pök biztonsága szempontjából nagyfolyos-ságú nemzetközi kérdések megoldásában.

Az értekezleten résztvevő több kiindultság igyekszik a dolgokat a következőkre legy-szerűsíteni: fogadja el az értekezlet kiin-dultságnak a koreai kérdésre vonatkozó közgyűlési határozatot, amelyet 1950 októ-ber 7-én hoztak, amikor javában folyt az amerikai agresszió Koreában.

Egyben elhallgatják, hogy tulajdonképpen mit is jelent a közgyűlésnek ez a határo-zata, amelynek törvénytelen jellegét már ki-mutattam.

A közgyűlés 1950 október 7-iki határozata alapján új ENSz-bizottság létesített olyan államok képviselőiből, amelyeknek többsége részt vett az amerikai koreai agresszió-jában. Ezt bizonyítja az a tény, hogy a 7 tagból álló bizottságban résztvevő 5 ál-lam, mégpedig Ausztrália, Hollandia, Török-ország, Tajföld és a Fülöp-szigetek csapatai az amerikai csapatokkal együtt behatoltak Észak-Korea területére. Eppen ez a bizott-

ság kapta azt a megbízatást „hogy megfe-lelő akciókat fogantatson egész Koreá-ban egy stabil helyzet biztosítására”, bele-értve „a választások megtartását” is. A közgyűlés e határozata nyilván rámutat ar-ra, hogy a bizottság Dél-Koreában és Észak-Koreában egyaránt „az Egyesült Nemzetek fegyveres erőire” támaszkodik. A közgyűlés e határozatának, — amelynek teljesítéséhez itt a felszólalt kiindultság többsége ragasz-kodott — az a célja, hogy katonai megszá-lás útján egész Koreára rákényszerítse a liszinmanista dél-koreai uralmat.

Tudvalevő, hogy ezt nem tudták megva-lósítani fegyveres erővel, hároméves agress-zív háborúval. Vajon ezek után nem nyil-vánvaló, hogy amit erőszakkal nem tudnak a koreai népre kényszeríteni, azt a genfi tárgyalásokon sem érhetik el? A koreai probléma megvitatása a genfi értekezleten mindenképpen meg kellett volna, hogy győ-zze arról azokat, akik úgy tesznek, mintha nem értenek meg ezt.

A genfi értekezleten azonban egy más törvet is előterjesztettek Korea egységének helyreállítására és az egész koreai kérdés békés rendezésére. Ezt a tervet a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság terjesztette elő.

Mi a Koreai Népi Demokratikus Köztár-saság javaslatainak lényege?

A szovjet kiindultság szükségesnek tartja felhívni a genfi értekezlet figyelmét a Ko-reai Népi Demokratikus Köztársaság által benyújtott tervet, a legfőbb jellegzetessé-geire. A terv három fő javaslat megvalósi-tását irányozza elő:

1. A terv általános választások megtartá-sának szükségességét állapítja meg Koreá-ban az öszskoreai lakosság szabad akarat-nyilvánításának feltételei között. A tervet előírja, hogy ezt a feladatot maguk-nak a koreaiaknak kell megoldaniuk az Észak- és Dél-Korea közötti meg egyez-és alapján. Ennek érdekében Korea két részé-nek képviselőiből megfelelő öszskoreai bi-zottságot kell alakítani.

2. A Koreai Népi Demokratikus Köztár-saság terveze előírja az összes ide-gen csapatok visszavonását Koreából, egy bizonyos határidőn belül. A tervet azt javasolja, hogy 6 hónapon belül vonják ki Koreából az összes idegen csapatokat. De Nam Ir, a Koreai Népi Demokratikus Köz-társaság külügyminisztere azt is megjegy-ze, hogy az idegen csapatok Koreából való visszavonásának határidejét ilyen értele-mű külön egyezményre kell megállapítani és rendezni. Szükségtelen bizonyítani annak a javaslatnak a helyességét, amely az idegen csapatoknak Koreából való kivonását irá-nyozza elő, mégpedig az öszskoreai szabad választások megtartása előtt.

A háboruban nemrég még részt vett ide-gen csapatok jelenlétével ugyanis nem biz-tosítható a koreai nép teljesen szabad aka-ratnyilvánítása az öszskoreai parlament megválasztásában, amelynek feladata az egyesült Korea demokratikus kormányának megalakítása. Ebből következik, hogy az idegen csapatok visszavonásának az öszsko-reai választások előtt kell megtörténnie. Hogy ne késleltessük az öszskoreai választásokat, a lehető legrövidebb határidőt kell megállapítani a fenti intézkedés végrehaj-tására.

3. A Koreai Népi Demokratikus Köztár-saság terveze előírja továbbá, hogy azok az államok, amelyek különös mérték-ben érdekelt a Távolkelet békéjének fenntar-tása, vállaljanak kötelezettséget arra vonat-kozólag, hogy a jövőben is biztosítsák Ko-reai békés fejlődését. Egy ilyen egyezmény az államok között rendkívül jelentős volna a koreai nép számára. A koreai népek el kell háritania minden olyan kísérletet, amely új háború kirobantására irányulhat Ko-reában. Minthogy az értekezlet öszsés rész-vevői kijelentették, hogy Korea jövőbeli bé-kés fejlődésének biztosítására törekednek, nem lehetnek elháríthatatlan akadályok egy ilyen egyezmény megkötésének útjában. A szovjet kormány készen áll arra, hogy a többi állammal együtt részt vegyen e fel-

adat megvalósításában és hogy megfelelő feladatokat vállaljon magára Korea békés fejlődésének biztosítása érdekében.

Igy tehát a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság terveze világos és széles lehetőségeket teremt a koreai kérdés vég-leges rendezésére. Ez a tervet biztosítja a független koreai állam egységének de-mokratikus alapokon való helyreállítását, a Korea belügyeibe való minden idegen nem-avatkozás elhárítását és ugyanakkor meg-teremti a külső biztonság előfeltételeit, hogy Korea a tartós és szilárd béke fel-tételei alapján egységes, független és de-mokratikus állammá egyesüljön.

A legnagyobb ellenvetéseket a Koreai Népi Demokratikus Köztársaságnak az a javaslata váltotta ki, hogy létesítsenek egy öszskoreai bizottságot az öszskoreai nem-zetgyűlési választások előkészítésére és le-vezetésére, valamint Észak- és Dél-Korea gazdasági és kulturális közlekedésének meg-teremtésére. Azt állítják, hogy egy ilyen Észak- és dél-koreai megbízottakból alaki-tandó bizottság nem volna képes megol-dani azokat a kérdéseket, amelyekkel a két fél álláspontjának összehangolása után bíznák meg. Amde egy ilyen egyez-mény szükségességének a tagadása annak a lehetőségnek a tagadása, jelenti, hogy Észak- és Dél-Korea demokratikus alapon egyesüljön s hiábavaló kísérletet jelent arra, hogy az egyik fél rákényszerítse akaratát a másik félre.

A Koreai Népi Demokratikus Köztár-saság lakossága hőiesen harcolt és óriási áldozatokat hozott demokratikus vívmá-nyainak védelmében. Ki hiheti azt, hogy a Koreai Népi Demokratikus Köztársasá-got demokratikus szabadságjogairól való lemondásra kényszeríthetik, ami elkerülhe-tetlen lenne ha Észak-Koreát alávetnék a moszoni dél-koreai rendszernek.

Mivel magvarázható az a tény, hogy a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság képes volt ilyen önfelelőző harcot vívni az idegen agresszió és a dél-koreai ren-dszer ellen? Ennek jelentős okai vannak.

Mint ismeretes Korea lakosságának zö-me parasztokból áll. Nyomban, miután Ko-reai felszabadult a japán gyarmattartók igrája alól, az északkoreai parasztlak előtt nagy lehetőségek nyíltak életformájuk meg-javítására, anyagi és kulturális életkörülményeik megjavítására — olyan lehetősé-gek, amelyek addig nem ismertek. A volt japán földesuraknak és akkori koreai la-kajaiknak földjei az északkoreai parasztlak tulajdonába mentek át. Több mint 700.000 földnélküli vagy kevés földdel rendelkező parasztagazdaság egymillió hektárnál is több földet kapott ingyen. Ezeket a földet-kezt az öszskoreai parasztlak és la-kák bitorolták, azok akik elnyomták és lötkretették a parasztlakot. A Koreai Népi Demokratikus Köztársaság alkotmánya szentesítette az északkoreai parasztlaknak ezt a jelentős demokratikus vívmányát.

Egészen más volt a helyzete a dél-koreai parasztlaknak. Az ENSz koreai bizottságá-nak adataiból is kitűnik, hogy a japán megszállás idején Dél-Korea földjének 40 százaléka a japán leigázók birtokában volt. Más adatok szerint azonban sokkal na-gyobb földterülettel rendelkeztek — övek volt Korea földjének csaknem kétharmada. De a japán militaristák kiűzése után is, Dél-Koreának e földjei ugyanazon kor-mánysörök tulajdonába mentek át, ame-lyeknek tulajdoni többsége azelőtt a ja-pánok zsoldjában állt. Ha a dél-koreai pa-rasztlak zömét vesszük, a kis- és közép-gazdasággal rendelkező parasztlak helyzete a japán megszállók kiűzése után sem ja-vult. Nem nehéz megérteni tehát: Észak-Korea parasztlak nem akarják, hogy Dél-Koreának ezt a rendszerét Észak-Koreára is kiterjesszék.

Azok a nagy északkoreai iparvállalatok, amelyek jobbra a japán megszállók bir-tokában voltak, a népi demokratikus hata-lom megteremtése folytán átmentek az új állam tulajdonába. Ugyancsak ennek a hatalomnak a megteremtése folytán vezet-

ték be a nyolcórás munkanapot, olyan gazdasági viszonyokat teremtettek, hogy a munkásoknak és munkásoknak nem kell rettegniük a munkanélküliségtől és az éhezéstől, mert munkájuk és bérük bizto-sítva van. Észak-Koreában mind kedvezőbb feltételeket teremtettek a parasztlak, mun-kások és értelmiségiek életének megjaví-tására; a dél-koreai dolgozók helyzete el-lenben ugyanolyan maradt, mint a mult-ban volt. A dél-koreai liszinmanista ren-dszer fenntartásával Dél-Korea lakossága-nak reménye sem lehetett arra, hogy a dolgok megváltozzanak.

Észak-Koreában a népi demokratikus rendszer hatalmas kulturális építómunkát végzett. Számos elemi- és középiskola nyílt meg s 15 főiskolát létesítettek. Mindez a japán megszállás idején nem létezett. Ugyanakkor Dél-Koreában a liszinmanista rendszer semmit sem tett a nép javára, sem gazdasági, sem kulturális vonatko-zásban.

Ez a magyarázata annak, hogy miért védte vívmányait a Koreai Népi Demo-kratikus Köztársaság olyan elszántan és lelkesen a külső agresszió ellen. A fent-említett tények azt is bizonyítják, hogy Észak-Korea lakosságát nem lehet arra kényszeríteni, hogy lemondjon népi demo-kratikus rendszerének vívmányairól. Azt is érthetővé tesszük e tények, hogy miért vált ki kemény visszavágást minden olyan kísérlet, amely a dél-koreai rendszernek Észak-Koreára való kiterjesztésére irá-nyul.

Hol keressen hát a koreai nép kivetető utat ebből a helyzetből?

A megoldás: Korea demokratikus ala-pon történő egyesítése. Ehhez pedig egy öszskoreai bizottság megalakítása szű-séges Észak- és Dél-Korea képviselőiből, illetve a Koreai Népi Demokratikus Köz-társaság Legfelső Népi Gyűlésének és a Koreai Köztársaság nemzetgyűlésének kép-viselőiből. Ebben a bizottságban hívott foglalnának Észak- és Dél-Korea legna-gyobb demokratikus szervezeteinek képvi-selői is. Ha a genfi értekezlet hozzájárul ahhoz, hogy megalapodás jöjjön létre egy Észak- és Dél-Korea között megteremtendő egyezmény feltételei tekintetében, — még-pedig olyan feltételek tekintetében, ame-lyek lehetővé teszik a demokratikus sza-badságjogok fenntartását, beleértve a Ko-reai Népi Demokratikus Köztársaság leg-fontosabb vívmányait és ha ugyanakkor szükségesnek tekintjük figyelembe venni Dél-Korea helyzetének jellegzetességeit, ak-kor egy ilyen egyezmény létrehozása meg fog felelni mind a koreai nép érdekeinek, mind a többi népek békére és demokra-tikus reformokra irányuló törekvéseinek.

A genfi értekezlet résztvevői nem felelt-kezhettek meg például egy olyan dologról, mint Kim Szon Szu dél-koreai alelnök be-széde, aki azzal vádolta meg Li Szin Man-t és kormányát, hogy bitorolják a hatalmat és rendőri megtorlásokat alkalmaznak a nemzetgyűléssel szemben. Amikor az alelnök 1952 május 30-án lemondott, ki-leltette: „Szégyelem, hogy nevem ott lát-ható Li Szin Man bürokratikus diktatori és megvesztegethető kormányának névsorá-ban.”

Sok olyan tényt lehetne még idézni az ENSz különböző koreai bizottságainak ie-lentéseiből és a különböző országok nem kommunista sajtójának híradásaiból, ame-lyek teljes mértékben igazolják Kim Szon Szu fenti nyilatkozatát. Rajta kívül Li Szi En, egy másik dél-koreai alelnök, valamint sok más személy nyilatkozatai megmutatták, hogy a liszinmanista dél-koreai rendszer népeles, terrorista és megvesztegethető rendszer. Ezt a félfasztá rendszeret akarják ráerőszakolni Észak-Korea lakosságára, amely már tudja, hogy mit jelentenek a demokratikus reformok, a nemzeti kultura fejlődése és a nép-szabadság! Teljesen nyilvánvaló, hogy az ilyen tervek kivihetetlenek és azokat a bé-ke és demokrácia minden hívének el kell ítélnie.

III.

A koreai kérdés és Ázsia népei

A népek figyelme a genfi értekezletre összpontosul, ahol most a koreai kérdést tárgyaljuk. Ez elsősorban Ázsia népeire vonatkozik.

Igaz, hogy Korea nemrég még a japán megszállók gyarmati elnyomása alatt siny-lődött és hogy az elnyomtat csaknem 40 évig tartott.

Nem kevésbé igaz az is, hogy Koreát jelenleg nem lehet olyan államok politikai játékszerének tekinteni, amelyek meg van szokva ahhoz, hogy gyarmatokat kor-mányozzanak és gyarmati rendszereket létesítsenek.

A koreai nép éppen úgy, mint sok más ázsiai nép, elindult a demokratikus fejlődés széles útján. Csúpn azok az emberek hi-szik azt, hogy az északkoreai népi demo-

kratikus rendszert valaki kívülről kénysze-ríthette Észak-Koreára, akik nem képesek megérteni az Ázsiában végbement törté-nelmi átalakulásokat. Ezek az emberek nem látják, hogy az új társadalmi-politkai rendszer a koreai nép aktív támogatásán alapszik. Kitiunik ez abból is, hogy a ko-reai nép széles köréi nagy szeretettel és rendíthetetlen bizalmat tanusítanak azok íránt, akik segítenek a koreai demokratá-knak megteremtini az új társadalmi ren-dszert Észak-Koreában. Egészen más a helyzet Dél-Koreában, ahol a velejéig ról-hadt, népeles és korrupt liszinmanista rendszer legfőbb támaszát az idegen szu-ronyokban látja. Ez a rendszer természet-esen azt akarja, hogy az idegen csapa-tok minél hosszabb ideig Dél-Koreában

(Folytatása a 4-ik oldalon)

Pártélet

A pártalapszervezet harca a kollektív gazdaság megalakításáért

Pereg község pártalapszervezetét már régóta foglalkoztatja a kollektív gazdaság megalakításának kérdése. Több esetben sikerült is néhány dolgozó parasztot meggyőzni, azonban munkájukat nem koronázza siker, mert az alapszervezet nem foglalkozott teljes odaadással ezzel a kérdéssel.

Az RMP Központi Vezetőségének 1953. augusztus 19—20-iki bővített pléniarés ülésén hozott határozatának megjelenése után az alapszervezet sokkal komolyabban kezdett harcolni a kollektív gazdaság megalakításáért. Több gyűlésen feldolgozták a kollektív gazdaság mintá- alapszabályzatát és a sajtóban a kollektív gazdaságokról megjelent cikkeket, hogy megvilágítsák a község dolgozó parasztjai előtt a kollektív munka felsőbbrendűségét.

A pártalapszervezet április 4-én gyűlést tartott. A gyűlésen határozatot hoztak a kollektív gazdaság szervezési munkájának megerősítése céljából. A határozat alapján konkrét feladatokkal bízták meg az alapszervezet tagjait a dolgozó parasztok meggyőzése érdekében. Az alapszervezet titkára, Bolchis Traian elvtárs példát mutatott és első volt, aki benyújtotta kérvényét. Hajas Ferenc, Nagy Irén párttagok és mások, házról házra jártak, hogy elbeszélgessenek a dolgozó parasztokkal és meggyőzzék őket a kollektív gazdaság előnyeiről. A munka ezáltal eredményes volt. Április 8-ig még négy kérvénnyel egészítették ki Bolchis elvtárs kérvényét, tehát lehetővé vált arra, hogy öt tagból álló kezdeményező bizottság létesüljön. A kezdeményező bizottságban részt vett Vancza Mihály, a községi mezőgazdasági társulás elnöke, Bolchis Traian, az alapszervezet titkára, Mandl Károly bognár, Wuchti János szegényparaszt és Constantinescu Ioan, akik elsőnek nyújtották be kérvényüket a kollektív gazdaság megalakítására. A kezdeményező bizottság elnökének Vancza Mihályt választották meg.

Az alapszervezet nagy figyelemmel irányította a kezdeményező bizottságot. Munkatervet készítettek, amelyben előírnyozták a kollektív gazdaság mintá- alapszabályzatának feldolgozását a mezőgazdasági társulás keretében, a községi IMSZ szervezet gyűlésén, valamint az embertől emberig menő felvilágosító munka fokozását. Ehhez azonban szükséges volt, hogy az alapszervezet gyengén működő agitátorcsoportját újra szervezzék.

Az alapszervezet titkára az agitátorokkal rendszeres kiképző gyűlést tartott. A gyűlésen feldolgozták a kollektív gazdaság mintá- alapszabályzatát, rámutattak a haladott agrotechnikai módszerek alkalmá-

zásának fontosságára, a terméshozam növelése, az életszínvonal emelése céljából. Ugyanakkor megbeszélték, milyen agitációs módszereket használnak a dolgozó parasztok meggyőzésére. Az alapszervezet titkára kidomborította, hogy az agitátorok csak akkor érhetnek el eredményt, ha munkájukban is példamutatók lesznek.

A kezdeményező bizottság, az agitátorok segítségével lendületesebben folytatta tevékenységét. Embertől emberig menő felvilágosító munkát végeztek és megmagyarázták a dolgozó parasztoknak azokat az előnyöket, amelyeket a föld kollektív megmunkálása biztosít számukra. Azok az agitátorok, akik megfogadták az alapszervezet titkárának javaslatát, magatartásuk példamutató volt, szép eredményt értek el a kollektív gazdaság szervezési munkájában. Mandl Károly négy dolgozó parasztot, Bolchis Elena pedig három dolgozó parasztot győzött meg, hogy írják meg kérvényüket a kollektív gazdaság megalakítására.

A szervezési munka ideje alatt, az alapszervezet irányításával, a falujság szerkesztőbizottsága is állandóan foglalkozott a kollektív gazdaság megalakulásának kérdésével. A falujságon olyan cikkek jelentek meg, amelyek a kollektív gazdaságok számára nyújtott segítséget tükrözték s rámutattak, hogyan lehet alkalmazni a haladott agrotechnikai módszereket a föld kollektív megmunkálásánál. Ugyanakkor a szomszédos községek kollektív gazdaságaiban elért eredményeket is népszerűsítette a falujság. Krainik Viktor elvtárs például a kisperegi kollektív gazdaságról ír, amely az elmúlt év áprilisában alakult meg 22 családdal. Cikkében rávilágított a kisperegi kollektív gazdaságra egy év alatt fejlődésére. A 22 család helyett ma már közel 50 családra növekedett a tagok száma. Állatállományuk és jelelési mértékben megszorozódott. A falujságon közölt cikkek felhívták a község dolgozó parasztjainak figyelmét az új élet felé vezető útra. Ebből a munkából nagymértékben kivették részüket Ribovics Elek és Ruzicska Olga agitátorok, akik számos cikket írtak a kollektív gazdálkodás felsőbbrendűségéről.

A kezdeményező bizottság munkáját két naponként, az agitátorok pedig hetenként ellenőrizte az alapszervezet titkára. Ahol nehézségek mutatkoztak, párttagokat küldött az alapszervezet a munka megerősítésére.

Az alapszervezet irányításával a kezdeményező bizottság és az agitátorok komoly

eredményeket értek el. Ezt igazolja, hogy 22 szegény- és középparaszt család megértette a kollektív gazdaság előnyeit, szakított az egyéni gazdálkodással, kollektív gazdaságba tömörült, hogy a földet közös erővel, a gép- és traktorállomás segítségével, a fejlett agrotechnikai módszerek alkalmazásával dolgozza meg, a bőséges termés elérése érdekében.

Ebben a munkában állandó segítséget nyújtott a rajoni pártbizottság is. A községi pártalapszervezet április 4-én hozott határozata után a rajoni pártbizottság felismerte hiányosságát, hogy előzőleg nem adta meg a kellő támogatást az alapszervezetnek a kollektív gazdaság megalakításáért vívott harcában. A hiányosságok leküzdése céljából a rajoni pártbizottság nagy figyelmet fordított a peregi alapszervezet támogatására. A rajoni pártbizottság részéről Stan Dumitru elvtársat, a rajoni néptanács részéről pedig Petrica Gheorghe elvtársat küldték ki a községbe, akik állandó segítséget nyújtottak az alapszervezetnek. Ahol nehézségek mutatkoztak a munkában, az aktivisták személyes segítséget nyújtottak a párttagoknak, a kezdeményező bizottságnak és az agitátoroknak.

Több esetben Petru Eugén, a rajoni pártbizottság első titkára, Biria Ioan és Mucsi Gábor titkárok, a terepen is segítettek az alapszervezet tagjait a kollektív gazdaság megalakításáért végzett munkájukban.

Május 9-én 22 szegény- és középparaszt család kérésére a tartományi pártbizottság jóváhagyta a kollektív gazdaság felavatását. A kollektív gazdaságot a dolgozók nemzetközi szolidaritásának napjáról, „Május 1”-ről nevezték el.

A kollektivisták még a felavatás előtt megkezdtek a közös munkát, igyekeztek jó példával járni az egyéni gazdálkodó dolgozó parasztok előtt, hogy a kollektív gazdaság felavatásának napját már eredményekkel ünnepezhék. Így 105 hektár tavaszi növények alá kerülő földterületen csaknem teljes egészében befejezték a vetési munkálatokat.

Az elért eredmények az alapszervezet jó munkáját tükrözik. Szükséges azonban, hogy a kollektív gazdaság kommunisai és a rajoni pártbizottság továbbra is harcoljanak újabb sikerek eléréseért. Erősítsék szervezési és gazdasági téren az újonnan megalakított kollektív gazdaságot, hogy rövid idő alatt példamutató legyen a még egyéni gazdálkodó dolgozó parasztok előtt.

Bokor Mihály.

Egyre többen kötnek szerződést Micske községben

Az élelmiszerellátás biztosítása érdekében falusi szövetsézeket, állami begyűjtő vállalatokat és terményfeldolgozó gyárakat szerződéseket kötnek a falvak dolgozóival. Régebben a szerződések után történik a falu és a város szükségletei kielégítésének biztosítása és az árú kicserélése.

Köröstarján Micske községében a széleskörű felvilágosító és meggyőző munka eredményeképpen a falusi dolgozók megértették a szerződések kötésének fontosságát és meggyőződtek annak előnyeiről. A szerződések nagy száma is erről tanúskodik. A szövetségekkel és az állami egységekkel számos termelői állattenyésztésre és állathizlálásra, valamint zöldségfélék és ipari növények termesztésére kötött szerződést.

Micske község vetésterveiben idén 74 hektár területen cukorrépa termesztését irányozták elő. A község dolgozó parasztjai a 74 hektár cukorrépa idejében elvetették és már megkötötték a szerződéseket is. A községi pártalapszervezet, a helyi néptanács és a cukorgyár megbízottja, Gai Dumitru, felvilágosító munkával meggyőzték a dol-

gozó parasztokat a cukorrépa termesztésének fontosságáról és előnyeiről.

A községi szövetségek terveiben 20 hektár zöldség és fűszernövény termesztését irányozták elő szerződések alapján. A szövetségek dolgozói, az agitátorok és a néptanácsi képviselők odaadó munkája eredményeként a tervek két hektárral túlhaladtak. Az első köztől kötött szerződést zöldség- és fűszernövények termesztésére Lung Teodor dolgozó paraszt, aki 30 ár sárgarépa, Ioan Ecaterina, aki 30 ár hagyma és cécia, Vlad Ioan 30 ár uborka, Simandan Gheorghe, aki 15 ár sárgarépa és 15 ár burgonya, Avramut Floare, aki 30 ár sárgarépa termesztésére szerződött a szövetségekkel.

Még a hétszázalékos elvami iskola is szerződést kötött 80 ár uborka és 20 ár tenygeri termesztésére, amit négyzetesen fészekbe vetettek, hogy minél nagyobb terméseredményt érjenek el.

A növények termesztésére kötött szerződések mellett ebben az évben 81 termelő szerződést kötött állathizlálásra és állati

termékekre. A szerződések értelmében Micske község dolgozói összesen 45 sertést, 36 szarvasmarhát és 8 juhot hizlaltak meg és adnak át az illető vállalatoknak. Brade Teodor, Vid Teodor és Lung Teodor, valamint sok más dolgozó paraszt elsőnek kötötték szerződést.

Állati termékekre szerződtek le a szövetségekkel: Vid Teodor 800 liter, Moț Ioan 600 liter, Fildan Pavel 500 liter, Duma Petru 400 liter tehéntejre. A termelők összesen 4000 liter tejet jutnak a szerződés alapján a szövetségeknek kereszttul a városi dolgozóknak. Ursula Petru dolgozó paraszt pedig 60 kilogram merinói gyapjút fog átadni a szerződés értelmében.

Micske község dolgozói a megkötött szerződések nyomán egyre több szükségleti cikket vásárolhatnak a szövetségekben, irányított áruból. E szerződések megkötésének nagy száma azt mutatja, hogy a falusi dolgozók örömmel szerződnek le termény- és állati termék átadására, mert tudják, hogy ezzel a városi dolgozók ellátásának megjavításához járulnak hozzá.

Es csodák-csodája, az elnök olvasni kezdte a jegyzőkönyvet:

„Mi, alulírottak, Bohn Antal, Losser Miklós és Schneider Miklós igazoljuk, hogy Perjámoson a kendertermesztési szerződéseket azért nem sikerült teljes egészében megkötöni, mert a község dolgozó parasztjai nem készítették elő földjeiket, nincs igájuk, öregek, rosszakaratauk és belegek.”

— Ezt nem írom alá, hiszen minden szó hazugság! — kiáltott az elnök.

A vonat azonban nem vár. A három szerző most sem akart lekötni. Így hát egykettőre eltűntek. Számukra aláírás nélkül is befejeződött az ügy. Csak hogy a termelőknél más a véleményük. Vincu Ecaterina 5 hektáros középparaszt azt szeretné tudni, hol kapja meg a vetőmagot. Hozzá hasonlóan a többi termelő is kaptatja, keresik, hol jutnak hozzá mielőbb a kendermaghoz, hiszen már szeretnék bevetni földjeiket.

Remélhetőleg a kiskomlósi kendergyár vezetősége haladéktalanul kiszállítja a vetőmagot és megállapítja: kik az igazi „rosszakaratauk”? A perjámosi termelők-e, vagy pedig a gyár szervezői?

Szender Károly

SPORT

Fl. Rosie UTA—
Știința Kolozsvár mérkőzése

Négyhét szünet után folytatódhat az ország labdarúgó-csapatainak küzdelmei a bajnoki címért. Az első hat forduló után az aradi textilgyári csapat veretlenül, pontvesztés nélkül vezet a bajnokságban és vasárnap hazai pályán játszik a kolozsvári Știința ellen. A kolozsvári csapat különösen veszélyes ellenfél, amelyet legyőzni a legnagyobb fejtörények közé tartozik. A textilgyári csapatnak tehát a vasárnapi mérkőzésen is úgy kell küzdenie, mint a többi mérkőzésen és ha kétségbeesetten megővő föltett játékkészlettel ezúttal sem fog hiányozni a csapathoz a küzdőszellem, akkor a siker nem maradhat el.

A Fl. Rosie UTA csütörtökön a Constructoral játszott edző mérkőzést, amely 4:1 (0:0) arányban a textilgyáriak győzelmével végződött. A gólokat Dumitrescu, Váci, Mercea és Seres, illetve Mateon szerezték. A Fl. Rosie UTA vasárnap a következő összetételű csapattal áll ki a mérkőzésre:

Faur — Szűcs, Farmati — Kapás, Dusan, Serfőző — Birau, Váci, Manole, Mercea, Dumitrescu. Tartalékok: Kiss, Seres és Dor. Az 5 órakor kezdődő mérkőzés előtt, negyed 4 órakor a Locomotiva—Dinamo 6 Bukarest meccset játszzák le.

A kerületi bajnokság
programja

A kerületi bajnokságban szombaton és vasárnap játszanak és a program a következő:

Szombaton délután fél 5 órakor a Metalul pályán: Metalul „I. Ranghet”—Fl. Rosie FZ, a „November 7” pályán 5 órakor: Progresul Arad—Fl. Rosie „November 7”.

Vasárnap délelőtt 11 órakor a Metalul pályán: Știința—Progresul Nagyszentmiklós, Pankolán délután fél 5 órakor: Avintul Pankota—Recolta Grabac. Pécskán délután fél 5 órakor: Recolta Pécska—Avintul Boroshebes. Borosjenőn délután fél 5 órakor: Progresul Borosjenő—Progresul Lippa.

Néhány sorban

KOSARLABDA. A női kosárlabda bajnokság keretében vasárnap délelőtt fél 11 órai kezdettel a Constructorul Marosparton levő pályáján az aradi Progresul csapata a nagyváradi Fl. Rosie együttesével mérkőzik. USZAS. A „Sánálatlan” fűrdőben vasárnap délelőtt 10 órakor Arad és Temesvár úszócsapatai mérkőznek. RUGBY. Az országos bajnokság B) csoportjában a szálinvárosi Fl. Rosie és az aradi Știința csapatai vasárnap délelőtt 11 órakor mérkőznek a „November 7” pályán. TENISZ. A Hadsereg Központi Háza és a Fl. Rosie UTA teniszcsoportjai szombaton délután és vasárnap egész napon át mérkőznek a csapatbajnokság keretében a Marosparton levő teniszpályákon.

A „Pronosport” hírei

A „Pronosport” a május 19-iki hétközi fordulóra külön versenyt rendez, amelynek jegyei máris forgalomban vannak. Ennek a mérkőzésnek a programja a „Pronosport” 4. számú füzetében található és a szövetséget május 18-án, kedden este 9 óráig lehet leadni a Köztársaság útja 82. illetve 86. szám alatt működő „Pronosport” irodákban.

Mozik műsora

„DOZSA GYÖRGY” mozi: május 23-ig: A kis püpos meséje. (Színes). Előadások: 3, 5, 7 és 9 órakor.

„NICOLAE BALCESCU” mozi: május 16-ig: Karrier Párisban. Előadások: 3, 5, 7 és 9 órakor.

„HERBAC JANOS” mozi: május 16-ig: A flui folyót meg kell szelídíteni. Előadások: 3, 5, 7 és 9 órakor.

„I. L. CARAGIALE” mozi: május 18-ig: „Moszszovjet”. Előadások: 3, 5, 7 és 9 órakor.

„UJ IDOK” mozi: május 21-ig: 1. A valahai fánok. 2. A gabonatermelés pépetése. 3. A Szovjetunió és a Román Népköztársaság labdarúgó csapatainak találkozója. 4. Szovjet híradó. 5. Román híradó. Előadások: 3 órától folytatódólagosan.

„SOLIDARITATEA” mozi (Gáj): május 18-ig: Dallamok ezárnyain. Előadások: hétköznap: este 7 órakor, vasárnap: 3, 5 és 7 órakor.

„MAXIM GORKIJ” mozi (Miklaka): május 18-ig: A fehérhegy leány. Előadások: hétköznap: este 7 órakor, vasárnap: 2, 4, 6 és 8 órakor.

Videki mozik műsora

„N. BALCESCU” mozi (Lippa): május 16-ig: A ragalom iskolája.

„PETOFI SANDOR” mozi (Radna): május 16-ig: Az élet felé. (Színes).

„POPULAR” mozi Nagyszentmiklós: május 16-ig: A yasiköl.

Szatira

Tavaszi „idill” Perjámoson

zatot nem is adtak az elnöknek látogatásuk céljából.

A község termelői érdeklődni kezdtek a kendertermesztés iránt, hiszen tudják, hogy azok a dolgozó parasztok, akik ipari növényeket termesztenek és szerződést kötnek az állammal, mütrágyát vásárolhatnak le szállított áron, készpénzfellegben részesülhetnek, épületanyagot kaphatnak... De ki tudná felsorolni a sok-sok előnyt? Csak hogy miként lehet ezt a szerződést megkötöni — ez bomályban maradt a komlósi kendergyár megbízottainak felelőtlensége miatt.

Am a három szervező rövidesen újra megjelent Perjámoson. Elhatározták, hogy végleg pontot tesznek az egész kendergyára. A néptanács elnöke osendes embernek mutatkozott, így hát elhúzták a kész jegyzőkönyvet, hogy írja alá.

— Nem is fontos elolvasni elnök elvtárs — kockáztatta meg az egyik főlényesen. — Irja alá nyugodtan, ne zaklassuk a termelőket,

Bohn Antal, Losser Miklós és Schneider Miklós, a kiskomlósi kendergyár szervezői egy napon vonatra ültek és meg sem álltak Perjámosig. Már a kora reggeli órákban megérkeztek, s amikor közel értek a néptanács székházához, megpillantották a parkot. Tavaszi illat terjengett a levegőben, s az éneklő madarak versenye keltek egymással. Olyan csábító volt mindez, hogy a nagy szervezők belévedtek a parkba. „Csak egy percre” — gondolták, miközben szívből töltötték tüdejüket friss tavaszi levegővel.

S előfordul, hogy a percek hosszuira nyúlnak. Így történt ez a három szervezővel is. Csak akkor ocsudtak fel, amikor már alkonyodni kezdett.

Most aztán elérkezettnek látták a cselekvés óráját. Meglepető gyorsasággal összecsonnagolták az élelmiszerboltot, felkeresték a néptanács elnökét és láttamoztatták felhatalmazó leveleiket. Így az elnök elvtárs is tudomást szerzett arról, hogy a kiskomlósi kendergyár kiüldötte a községben jártak, de mivel nagyon siettek — ugyanis nem akarták lekésni a vonatot — bővebb magyará-

A KOREAI KÉRDÉS VITAJA A GENFI ÉRTEKEZLETEN

V. M. Molotov nyilatkozata a május 11-i ülésen

(Folytatás a 2-ik oldalról.)

maradjanak. Ez a rendszer természetesen ellenzi azokat a javaslatokat, amelyeknek célja meggyorsítani az idegen csapatok visszavonását Koreából.

Az egész világ látja, hogy jelenleg a koreai kérdésnek a béke és a demokrácia megszilárdítása szellemében történő megoldása elsősorban az Amerikai Egyesült Államok álláspontjától függ. Ha az Amerikai Egyesült Államok politikáját a koreai kérdésben ezentúl is olyan tábornokok katonai terveire alapozza, akik nem képesek megérteni az ázsiai országokban időszerűvé vált demokratikus reformokat, ezzel a politikával nem mozdíthatja elő a koreai kérdés rendezését. Lehetetlen, hogy az ilyen politika ne végződjék kudarcot. Az ilyen politika nem találhat talajra az ázsiai országok társadalmi fejlődésének új feltételei között.

A koreai kérdésben folytatott eddigi amerikai politika csupán egyik megnyilatkozása annak az alapvető politikai irányzatnak, amelyet az amerikai kormányzó körök az ázsiai országokkal szemben tanúsítanak. Ez különösképpen tükröződik az amerikai kormányzó köröknek a Kínai Népköztársasággal szemben tanúsított magatartásában.

Annak ellenére, hogy Kínában győztek, mégpedig végérvényesen győztek az igazi népi erők, amelyek 1949 őszén megverték a Kínai Népköztársaságot — az Amerikai Egyesült Államok ellenséges politikát folytat Kínával és a kínai néppel szemben. Milyen eredményre vezethet az ilyen agresszív politika egy több mint 500 millió lakosú állammal szemben és olyan körülmények között, amikor napról-napra növekszik a kínai népi tömegek öntudata, fokozódik tevékenységük és erősödik az a szilárd elhatározásuk, hogy megvédik jogait. Az Amerikai Egyesült Államok — kihasználva a koreai háborút — megkaparintotta Tajván szigetét — ezt a kínai területet — és a Tajvánba befészkelődött csangkajseksita banda segítségével egészen nyíltan támadásra készül Kína ellen. Errekes, hogy a genfi értekezleten sok szó esett a népek jogairól, de a Kínai Népköztársaság igazi barátain kívül senki sem tartotta helyénvalónak, hogy akár egy szót is ejtsen Tajván megszállása ellen. Ezzel szemben végtelen és egyáltalában nem meggyőző diásmunusokat hallottunk itt az Egyesült Államokról. Az amerikai agresszív köröknek csupán az ENSZ-tagok többségére gyakorolt durva nyomással sikerült csaknem öt év óta megakadályozniuk azt, hogy a Kínai Népköztársaság elfoglalhassa törvényes helyét az Egyesült Nemzetek Szervezetében.

Mindenkinek pedig annak ellenére történik így, hogy nem akad olyan becsületes, független, demokratikus személyiség, aki törvénytelen, vagy valamilyen mértékben indokoltnak tartaná az USA-nak ezt az akcióit. Mégsem érdektelen hangsúlyoznunk: az állampolgári kötelességtudat és a természetes igazságérzet az ENSZ egyetlen itt felszólalt tagjának sem sugalmazott egy

igen egyszerű dolgot. Még pedig azt, hogy rámutasson: elérkezett az ideje végelvetni és rendellenes és felháborító helyezni.

Ennek a Kínai Népköztársasággal szemben tanúsított magatartásnak alapján nincsenek az USA politikájáról és az USA politikáját támogató államokról Ázsia többi népei, amelyek jogai és érdekeik megvédésére törekednek?

Vannak olyan országok, ahol sokan nincsenek megelégedve azzal, hogy Ázsia népei végül is határozottan sikeresültek a jogaik és érdekeik védelmére. De ideje lenne megérteni, hogy semmiféle „erőhelyzet” alapuló politika sem fordíthatja tőbbségre a történelem kerekét. Ázsia népei, amelyek az egész földkerekség lakosságának több mint a felét, teszik ki, új utra léptek és nincs az az erő, nincs az a hatalom, amely meg tudná akadályozni az ázsiai népek — és nemcsak az ázsiai népek — új, valóban demokratikus fejlődését. Mi természetesen tudjuk, hogy most tervek dolgoznak ki a délkelet-ázsiai népek ellen irányuló katonai tömb megalakítására. Ezzel foglalkoznak jelenleg bizonyos hatalmak kormányzói, élükön az Egyesült Államokkal. Még nem láthatjuk össze véglegesen az ázsiai népek ellen irányuló új, agresszív tömböt.

Singaporem és másutt azonban már tárgyalások folynak tábornokok között a tárgyalásokon részt vesznek katonai személyiségek az USA-ból, Angliából, Franciaországból és Ausztráliából. Lehetőség, hogy sikerüljön foglaltatni ebbe a tömbbe egyes függő ázsiai országokat is. Ezeket a terveket ennek ellenére negatív módon értékelik széles nemzetközi körökben. Az ilyen katonai tervek mindenekelőtt arra irányulnak, hogy minden eszközzel fenntartsák és örök időkre biztosítsák a gyarmati rendszert és megakadályozzák a szabadságra és nemzeti függetlenségre törekvő népeket. Kitejezésre jut ezekben a tervekben egyes államok kormányzó köröknek agresszív irányzata, de a tervek ellenkezően a békének és a leigázott népek nemzeti felszabadításának érdekeivel.

A Szovjetunió mind a koreai kérdésben, mind az összes egyéb nemzetközi fontosságú kérdésekben a békének és a népek szabadságának érdekében érdekelte. Az USA és néhány más állam kormányzó körök katonai tömböket igyekeznek létesíteni Európában és Ázsiában; a Szovjetunió ezzel szemben a népek kollektív biztonságának érdekeit védelmezi. E kollektív biztonság létrehozásával egyúttal megszűnne annak szükségessége is, hogy egymással szemben álló katonai állami csoportok létesüljenek. A Szovjetunió ezt a politikáját a világba fenntartásának és megszilárdításának érdekei szabják meg.

Ismeretes, hogy jelenleg mindenféle akciók vannak folyamatban egyes nyugat-európai államok új katonai csoportjának megalakítására. E csoport Nyugat-Nemzetország remilitarizálásának alapulna. Az ilyen tervek nem jelentenek mást, mint egy új európai háború előkészítést az agresszív imperialista körök érdekében.

A Szovjetunió szüntelenül felelősi felel.

mezőli szavát az effajta agresszív tervek veszélye ellen.

A Szovjetunió az volt a véleménye és az ma is, hogy egymással szembenálló európai katonai csoportosulások helyett az összes európai államoknak — társadalmi rendszerükre való tekintet nélkül — közös erőfeszítéseket kell tenniük és egyesíteni erővel az összes európai államok kollektív biztonságának megőrzésére kell sikeresüljön. Eppen ezt a célt követte a Szovjetunió, amikor az „európai kollektív biztonság”ra vonatkozó általános európai szerződés” megkötését javasolta.

A jelen pillanatban azt látjuk, hogy új katonai csoportok megalakítására irányuló tervek szönek az ázsiai országok ellen, mégpedig olyan államok katonai csoportját akarják megalakítani, amelyek igyekeznek fenntartani a gyarmati rendszert, igyekeznek megakadályozni az ázsiai népek nemzeti felszabadítási mozgalmát. Az ilyen tervek nem felelhetnek meg a béke érdekeinek és nem számíthatnak a népek támogatására. Az ilyen tervek abból a törekvésből fakad-

nak, hogy egyes nem ázsiai államok fenntarthatassák elévült kiváltságukat Ázsiában, már pedig az ázsiai népek nem hajlandók megbékélni ezzel a gondlattal.

Ázsia népei előtt új utak nyíltak meg. Bizonyítja ezt az a javaslat is, amelyet Csu En-laj, a Kínai Népköztársaság miniszterelnöke terjesztett elő ezen az értekezleten. E javaslat arra irányul, hogy Ázsia népei egyesítsék erőiket a népek közti béke biztosítása érdekében.

A Szovjetunió teljes egészében egyetért ezekkel a törekvésekkel, amelyek az összes ázsiai népek kollektív biztonságának megőrzésére irányulnak. Epp így igyekszik egyezményt létrehozni az összes európai népek kollektív biztonsága tekintetében is.

Milión meg millió ember azt várja a genfi értekezletől, hogy jelentős mértékben előmozdítsa az általános béke megszilárdítását.

A genfi értekezletnek minden erejét latba kell vetnie, hogy megfeleljen e várakozásnak.

A genfi értekezlet május 12-i ülése

A külügyminiszterek genfi értekezlete május 12-én tartotta meg harmadik ülését az indokinaai béke helyreállításának kérdésében. Az ülésen Eden, Nagy-Britannia külügyminisztere elnökölt.

Ezen az ülésen felszólaltak Vietnám és Kambodzsa bábormányainak képviselői; Csu En-laj, a Kínai Népköztársaság miniszterelnöke; Eden, Nagy-Britannia külügyminisztere; Bedell Smith, az amerikai küldöttség vezetője; a laoszi küldöttség vezetője; Bidault, Franciaország külügyminisztere; a Vietnami Demokratikus Köztársaság ideiglenes külügyminisztere; V. M. Molotov, a Szovjetunió külügyminisztere; Bidault, Franciaország külügyminisztere (másodsor); Eden, Nagy-Britannia külügyminisztere (első ki minőségben); a Vietnami Demokratikus Köztársaság ideiglenes külügyminisztere (másodsor).

A baodajista küldött visszatartotta a Vietnami Demokratikus Köztársaság küldöttségének javaslatát és több olyan javaslatot terjesztett elő, amelynek célja: a vietnámi felszabadító mozgalom megszüntetése és a Vietnami Demokratikus Köztársaság — a vietnámi nép e legnagyobb vívmányának megőrzése.

Csu En-laj, a Kínai Népköztársaság miniszterelnöke nagy beszédet mondott. Hangsúlyozta: a kínai nép azt akarja, hogy haladéktalanul vessenek véget az indokinaai háborúnak. Csu En-laj bírálta Bidault álláspontját, aki megpróbálta tagadni Franciaország felelősségét az indokinaai eseményekért. A kínai küldöttség vezetője ezért megvilágította az Amerikai Egyesült Államok szerepét az indokinaai háború kiterjesztésében. Rámutatott arra, hogy az Egyesült Államok állandó agressziós törekvéseit akar fenntartani Délkelet-Ázsiában.

Csu En-laj letelezte az indokinaai háborúba való állítólagos kínai beavatkozásról

szóló rágalmat és kijelentette: az Egyesült Államok így akarja elkendőzni az amerikai beavatkozást Indokínában, így akar visszatartani Ázsia népei között.

A szónok ezután méltatta a Kínai Népköztársaság és a Vietnami Demokratikus Köztársaság baráti kapcsolatát.

A Kínai Népköztársaság külügyminisztere támogatta a Vietnami Demokratikus Köztársaság küldöttségének nyilatkozatát és javaslatát, amelyek teljesen megfelelnek az indokinaai kérdés békés megoldása érdekeinek. Csu En-laj állást foglalt amellett, hogy a Vietnami Demokratikus Köztársaság javaslatait tekintse tárgyalási alapnak az indokinaai béke helyreállításának kérdésében.

Ezután Eden, Nagy-Britannia külügyminisztere szólt fel. Rövid nyilatkozatában összefoglalt néhány fontosabb kérdést, amellyel az értekezletnek az indokinaai kérdéssel kapcsolatban foglalkoznia kell.

A továbbiakban felszólalt Laos, Franciaország, Kambodzsa képviselői, V. M. Molotov, a Szovjetunió külügyminisztere és Eden, Nagy-Britannia külügyminisztere.

Bedell Smith, az amerikai küldöttség vezetője támogatta Bao Daj küldöttségének álláspontját.

Laos képviselője csatlakozott a baodajista állásponthoz.

A következő felszólalt Bidault, Franciaország külügyminisztere, beszédében nem támasztotta alá újabb érveléssel előbbi javaslatát.

A kambodzsa küldött illókéseknek vélte magát arra, hogy védelmére keljen az Egyesült Államok politikájának.

V. M. Molotov, a Szovjetunió külügyminisztere beszédében a többi között kijelentette, hogy a szovjet küldöttség utólag kifejezti álláspontját az indokinaai béke helyreállításának kérdésében előterjesztett javaslatokkal kapcsolatban.

POLITIKAI JEGYZETEK

A zsarolás és fenyegetés amerikai politikájának kudarcá*)

ellenes rendszerét. Csak az támaszthat ilyen esztelen igényeket, aki a nemzetközi feszültség fenntartására törekszik, aki semmiképpen sem hajlandó megérteni az Ázsiában bekövetkezett gyökeres változásokat.

De Dulles — nyilvánvaló tulbuzgósághoz — elvetette a súlyot. Azt a törekvést, hogy az Egyesült Államok kormányzó körök kedvező határozatot hozzanak rá a genfi értekezletre, beránta szövetségeseit a reménytelen és veszített indokinaai háborúba, s kiterjeszse az ázsiai háborút, még azok a nyugati államférfiak sem támogatták különösebben, akik rendszerint engedelmesen kullognak az amerikai politika uszályában. Az Egyesült Államok és Anglia, az Egyesült Államok és Franciaország között mély nézeteltérések mutatkoztak abban a kérdésben, hogyan oldják meg a nemzetközi politika kulcskérdését. Az Egyesült Államok angol szövetségesei például nagyon is egyértelműen kijelentették, hogy egyáltalán nem szándékoznak amerikai érdekeket megfontolatlanul fejest ugrani a háborúba, s megadással tűnni a diktatúra durva politikáját. Churchill nyilvánosan kijelentette, hogy a genfi tanácskozás befejezéséig Anglia nem vállal semmiféle katonai kötelezettséget Indokínával kapcsolatban. Nem kaptak meg a nyugati hatalmaktól vár támogatást az Egyesült Államok külügyminisztériumának azok a tervei sem, hogy a szabadságszerető ázsiai népekről illekező „amerikai bíróság” változtatás a genfi értekezletet.

Dullesnak a béke és a népek biztonsága ellen gondosan előkészített diverziója tehát még a nyugati burzsoázis saját beismertése szerint is „hatalmas szappanbuborékként” pukkadt szét. A „New York Herald Tribune” például megírta, hogy „az angolok

hiúsították meg a dien-bien-fui francia helyőrség „megmentésének” amerikai tervét, hogy emiatt Eisenhower kormánya a kétségbeesés érzésével határozott fejtlenység állapotában van”, s hogy az Egyesült Államok és Anglia közt „nyílt szakadás” következett be.

A zsarolás és fenyegetés amerikai politikájának nyilvánvaló csődje valóságos pántok keltett az Egyesült Államok monopolista sajtójában és a legkülönfélébb hétfőpróba politikusok közt. A „New York Post” tudósítói megátarozták Genfből, hogy „Eisenhower sietve kidöngöztet távolkeleti védelmi terve papírfoszlányokká szakadt, s a nyugati szövetségben péklatlanul feszült a helyzet”. A befolyásos amerikai körökben uralkodó komor hangulatot még világosabban fejezte ki az „United Press” hírlapnyitókés tudósítója. „Az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország közt olyan súlyos nézeteltérések keletkeztek Genfből, amelyek megsemmisítéssel fenyegetik a szövetségesek egyességét meg a látszatát is”, írja a tudósító. A „New York Times” azentelőrja keservesen panaszkodik az indokinaai „közös” intervenció tervének megújítását, s egybek közt megállapítja, hogy ebben nemcsak a nyugati szövetséges országok a hibásak, hanem a „közvélemény” is, amely még az Egyesült Államokban sem ad elegendő támogatást. A „Chicago Daily Tribune” tudósítója mintha csak ezeknek a kijelentéseknek eredményét összegezné, amikor kénytelen-kelletlen beismerni, hogy a genfi tanácskozáson Dulles „erőpolitikája elszigetelte az Egyesült Államokat”.

Amikor kiderült, hogy az amerikai diplomácia esztelen kísérlete, amely az indo-

kinaai „közös akcióra” és az ázsiai agresszív tömb összekovácsolására irányuló provokációs felhívásokkal „erőfölényt” akart teremteni, sem Párisban, sem Londonban nem talált különösebb támogatásra, amikor kiderült, hogy a hírhedt „erőpolitika” kudarcba fullad, hogy az Egyesült Államok küldöttsége ténylegesen elszigetelődött. Dulles ur átadta ügyeit helyettesének, s gyorsan Washingtonba távozott.

A francia „Combat” így kommentálta Dulles Genfből történt elutazásának okait és következményeit: „Dulles nem tudott meggyezni Edennel és Bidault-val, ezért elhagyja Genfit...”. A „Franc-tireur” című lap szerint Dulles „egész pályafutásának legmegsemmisítőbb vereségét szenvedte el”, s ez a helyzet logikus következménye „a durva hibák sorozatának. Ezekkel a nyugati diplomácia aligha bírálkélkedhet.”

Dullesnek Genfből történt elutazása bizonyítja, írja a francia „Liberation”, hogy a genfi értekezlet meghiusítására irányuló amerikai tervek kudarcba fulladtak.

A közeljövő megmutatja, hogy az amerikai diplomata levonják-e a megfelelő tanulságot a zsarolás és megfélemlítés politikájának genfi csődjéből, tudják-e mérlegelni az ázsiai gyökeres történelmi változásokat. Nem valószínű. Sokkal valószínűbb, hogy ismét a legkülönfélébb mesterkedésekhez folyamodnak, s újult erővel folytatják intrikáikat a koreai és az indokinaai kérdés békés megoldása ellen, hogy összetakolják a gyarmatosító hatalmaknak Ázsia népei ellen irányuló agresszív tömböt. Az összes békeszerető erők legnagyobb ébersége és fáradhatatlan harca szükséges tehát, hogy végtelen vereséget szenvedjen az Egyesült Államok befolyásos köröknek a nemzetközi feszültség fokozására, az ázsiai nemzeti felszabadító mozgalom elfojtására irányuló esztelen politikája.

Jan Marek.

*) Megjelent a „Tartós békéért, népi demokráciáért!” 19. (287.) számában.